

ganske simpelt tage Forargelse af det? Og jeg er overbevist om, at det samme vilde ske med den Præst, som i aandelig Retning viger bort fra det, som en Gang er blevet vor almindelige Troslære i den kristne Kirke.

Jeg vil drage frem her, hvad jeg drog frem forrige Aar. Vi have jo virkelig haft en kirkelig Forfatning, men den højtærede Minister ønsker ikke, at den maa vende tilbage igen. Hvorledes fik vi Menighedsraadsloven frem? Ganske simpelt derved, at der blev gjort Fordring paa, at vi skulde have en Forfatning, og saa bleve vi enige om, hvad vi kunne kalde en forsvaerlig Repræsentation for Folkekirken, og hvorledes den skulde vælges. Den blev valgt, og den har i det hele taget fulgt det, Regering og Rigsdag i sin Tid bleve enige om burde være en Ordning for Folkekirken i de store Hovedtræk. Nu kommer Ministeren og vil gaa bort fra den og siger, at vi skulle nøjes med Menighedsraad. Den højtærede Minister stiller sig lidt anderledes her end sine Forgængere, thi de pegede dog paa, at Menighedsraadene skulde bestaa i en vis Tid, og at der skulde kunne skabes en virkelig Kirkeforfatning bag ved dem. Men denne Minister kommer ligefrem og siger: Menighedsraadene kunne være jer nok.

Saa taler den højtærede Minister om, at der var forskellig Klang i det kirkelige Udvalg, at der var Strid, og han glædede sig ligefrem ved, at der var Strid, for det var et Tegn paa, at der var Liv. Men en Afgørelse skal der være paa al Strid. I denne Sal saavel som i Salen nedenunder. Strid er der, og der er ogsaa Liv, det vil jeg indrømme, men en Afgørelse maa vi have, og Afgørelsen falder ved Afstemningen. Det kirkelige Udvalg havde et saa stort Flertal, at Ministeren maa respektere dets Afstemning. Det kirkelige Udvalg var en Repræsentation for den danske Folkekirke, saaledes som Regering og Rigsdag vare bleve enige om, at den skulde være. Saa kommer den højtærede Minister og fortæller os om den danske Folkekirke: „Jeg ønsker“, og det pointeres flere Gange: „jeg ønsker“. Men fordi den højtærede Minister og et vist lille Parti indenfor det kirkelige Udvalg ønske en anden Ordning af Folkekirken, er det dog for meget at sige, at Folkekirken skulde bøje sig for en Ministers Ønske i den Retning. Og saa kommer der egentlig noget af det morsomste. Den højtærede Minister kommer og siger om et Lovforslag om Menighedsraadene: Her skulle I se, alle

Bisperne have talt vel om Menighedsraadene med Undtagelse af en. (*Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet* [Appel]: Mer eller mindre!). Ja, selvfølgelig, mer eller mindre, med Undtagelse af en. Der var ganske vist en, der fraraadede, men han var ikke Biskop; han var kun konstitueret. Saa siger jeg ved mig selv: Hvilket Spørgsmaal har Ministeren stillet til de forskellige Biskopper? Den ene, som har taget ligefrem Afstand fra Menighedsraadene, naar der ikke kommer Kirkeraad, har svaret paa noget, som den højtærede Minister aldrig har spurgt om. Vi se, at Biskoppen for Ribe Stift nylig har udtalt, at han ønsker et Kirkeraad. (*Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet* [Appel]: Det er ingen Hemmelighed). Nej, det er det ikke. Hvad er egentlig dette? Den højtærede Minister kommer her og fortæller: Jeg har spurgt om et og faaet Svar paa det, og det andet har jeg ikke spurgt om, og derfor har jeg selvfølgelig heller intet Svar faaet paa det. Saa sagde jeg: Hvad i al Verden vil Ministeren med et Bisperaad, for det er jo ganske sikkert et Bisperaad, han her har søgt. Jeg ved som sagt, at det politiske Parti, den højtærede Minister tilhører, var overordentlig imod disse Bisperaad. En af de første Handlinger efter Systemskiftet var jo at afskedige Bisperaadet. Hvorfor var man imod det? Jo, det kunde maaske siges at repræsentere en kirke-politisk Anskuelse, som stemmer med den paagældende Regering, der har udnævnt det. Jeg vil nu ikke tro, at Højres Regering nogen Sinde har taget det Hensyn. Jeg skulde slet ikke være utilbøjelig til at tro, at der heller ikke efter Systemskiftet har været taget Hensyn til det — det skulde da være for den sidst udnævnte Biskops Vedkommende, men jeg tør ikke bestemt paastaa det. Nu have vi altsaa pludselig faaet et Bisperaad indført, og nu siger den højtærede Minister: jeg er glad ved, at Biskopperne ikke ere enige; jeg er ligefrem glad ved det. Ja, jeg kan godt forstaa, at Ministeren er glad ved, at der kan falde forskellige Svar paa hans Forespørgsler, des mere myndig sidder han selv og kan diktere Kirken. Men at en Minister her skulde vente at faa Bisperaad indført, havde jeg dog langtfra troet.

Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet (*Appel*): Jeg vil først overfor det ærede Medlem udtale min Glæde over, at hverken han eller jeg til syvende